

Edgar Chahine.

dit maakt, dat ze bij aandachtige beschouwing van steeds toenemend leven zijn.

Het is iets belachelijks eigenlijk, iets on-

zinnigs, te willen gaan uitleggen — en geldt dit niet bijna voor alle kunstwerken —

wat? er voor moois in zijn werk is, wat voor moois in „de mooie Rita”, in „Marie”, dat wonderlijk mengsel van vrouw, van canaille, van verdorvenheid, vuilheid en charme bijna; wat voor moois in deze ongewoon krachtige *pointe-sèche* „La femme au coussin”, de slordige, te slordige hoed, waaronder zoo frisch-donker, de kop; gewone kop van een model. Zou het ook niet belachelijk zijn uit te leggen, hoe raak en goed „Les soupeuses” zijn, hoe ontledend, hoe doorzien en tegelijk begrijpend; hoe teekenend, in plaats van wreed, vooral de kopjes zijn; de eene, die uitdagend, *hautain*, en toch lokkend, lang, elegant, zich „grande dame” maakt; de ander in wit-fronselende stoffen, boa, tulle, *Pierrette*, die een *Pierrot* zoekt; beide lachend, vroolijk, maar toch is 't ze ernst, zijn ze „aan het werk”.

Het is dan ook niet met de bedoeling geweest om uit te leggen, wat er mooi was in zijn werk, dat ik de hier afgedrukte stukken besprak. Maar slechts er over sprekende, zooals men zou spreken, onwillekeurig, met iemand dien men goed kent, bij het beschouwen van werk, dat men bewondert en waardeert, er over sprekende tegen Hollanders, die in het buitenland — en zeker niet ten onrechte — den naam hebben een volk te zijn, dat

„LES SOUPEUSES”